

'Alt er flydende'

Åbningstale til Kirstine Vaaben og John Olsen.

Velkommen til Roskilde kunstforening til disse skønne lokaler og til Kirstine Vaabens forfinede, raffinerede og forunderlige univers. Og så velkommen til John Olsens fødeby og til hans vilde, stærke, livskraftige streger, der tegner sig ind i en,- som selve livet selv.

Disse to meget skønne og vigtige kunstnere kan noget sammen. De kan så sandelig også noget hver især, men at stille dem sammen gør noget ganske andet ud af det hele.

Det er en mand og en kvinde, noget skrøbeligt og noget voldsomt. Men begge er de raffinerede og de har noget ur-agtigt over sig. Kirstine som altings fine tegning, og mediterende, undersøgende fast indstøbt i en cyklus og et forkøb som tegner sig, som noget det kommer efter noget og som løber sammen med noget andet,- i et uendeligt forløb, men som er og som i det, det tegner sig, også har været... selv om det bliver til noget andet.

John Olsens ur-agtige tegninger, kunne ligne hulemalernes grotte-malerier fra Dordogne i Frankrig bla. Lascaux og de andre, som man kan se genopstillet uden for Paris i byen St. Germain-en-Laye og som virkelig er en tur værd, hvis man en dag er i Paris.

John Olsen kender I måske fra undre-kamrene i underetagen på Holstebro Kunstmuseum, ellers er der virkelig noget I er gået glip af. Det er nok hans hovedværk og han var jo Danmarks bidrag til Venedig biennalen i 1995. Der udstillede han indtørrede frøer og bananskræller. Hvem kunne se forskellen mellem de to? Det hele er naturens egne tegninger. Børn elskede John Olsens univers. Det gør jeg også. Hele hans insisteren på, at vi selv er natur og at vi ikke er ulækre og at det ikke er unaturligt, at alting skal forgå, men at der er stor skønhed i det. Skønhed er et forsømt ord, råbte han gang på gang meget vredt ud i verden. Han ville livet og han sagde at "livet vil". Men til sidst ville han ikke mere. Han havde på et tidspunkt 13 skruer eller sådan noget i sin fod og vi skulle lave en udstilling da han blev 80 år. Der havde han givet mig en hel kasse med små sedler hvorpå der stod av og sådan noget. Hjerteskrærende ord til at akkompagnere værkerne. De hørte med.

Han var meget klar i mæglet og han var rasende over så mangt og meget. Han synes vi snød os selv for en masse ting ved at komme længere og længere væk fra naturen. Han boede selv midt i den med får og gamle egetræer og en bondegård og æbler i kassevis. Sundsgården på Fyn. Det var et magisk sted.

Hans begyndte sit kunstneriske virke som porcelænsmaler på den Kongelige Porcelænsfabrik. Der var også noget 1700-tals-agtigt over ham. Noget Leonardo Da Vinci.

Han var elev af Mogens Bøggild som er en af de fineste dyreskildrere vi har haft i Danmark. Både tegningens mester og skulpturens. John var også billedhugger og har blandt andet lavet det bæltedyr som står på RUC og den edderfugl som står foran Johannes Larsen museet. Han var et Renæssance Menneske.

I selskab med John Olsen fremstår Kirstine Vaabens kunst finurlig, elegant, raffineret. Det er Johns sådan set også men på en helt anden måde. Udstillingen hedder "Alt er i bevægelse". Ja, det er det ...og Gud ske lov for det. Og uheldigvis. På én og samme tid. Den antropocæne tidsalder er indtruffet og det er uigenkaldeligt for kloden. Mennesket har sat sit umiskendelige præg på planeten. Den kunst, I nu skal se, handler bl.a. om naturen. Men den handler også om "unaturen". Det vi selv har tilført den. Og som vi måske kunne have været foruden. Om det flydende og det som er aftryk af liv.

Mai Misfelt skriver blandt andet om Kirstine Vaabens værker "at forkærligheden for det skrøbelige og en insisteren på at gå tæt på tingenes, naturens og materialernes egen verden er i centrum. I tegningernes transformation fra naturudsnit eller fokus på et enkelt blad skifter motivet karakter som en metamorfose fra natur til struktur og spor på overfladen, hvor det hele foregår. Kirstine Vaabens bevidst afdæmpede og processuelle kunst er udspændt mellem det, vi mener at kende og dermed tilskrive et indhold og så det, som vi alene kan se og føle gennem vore sanser. Jo mere flertydigt og åbent værkerne fremstår, jo mere tvinges betragteren til at stole på sine egne fornemmelser, sine egne sanser, der udfordres og skærpes i mødet."

Stol på jeres sanser,

Se selv! Som John Olsen sagde

- og sans verden!

Vær ikke bange for skønheden, for det er et forsømt ord i vores verden i dag mange steder.

Og husk "Mod er det bedste svar på livets vilkår" som John Olsen klogt filosoferede.

Vel mødt til denne skønne og sansede udstilling.